

Vidal-Quadras, de professió perdedor

Movent-se, com de costum, entre la radicalitat i la marginalitat, entre la fraseologia de tertúlia madrilenya *hardcore* i els tòpics més tronats del discurs antipujolista de la dècada dels 80, Vidal-Quadras ha donat un pas més en la consolidació d'un mite molt popular entre un cert cinema nord-americà: el del *loser*, el del perdedor. En aquest sentit, acabarà batent autèntics rècords. A les darreres eleccions europees Vidal-Quadras va fer el ridícul d'una manera quasi ruboritzadora, participant en una campanya sense cap ni peus que no se sap ben bé a qui anava adreçada. Per als fans d'Ynestrillas, era massa tova; per als de Rajoy, massa dura. A qui pretenia convèncer, doncs?

Però aquest vell fracassat insisteix i insistirà, potser perquè no intenta resoldre cap problema concret sinó articular mediàticament un determinat clima de bel·ligerància que, a poc a poc, vagi penetrant en el teixit social. Fa anys que ho prova, sense cap èxit. Com la majoria de patricis ressentits d'aquest país nostre,

Ferran Sáez Mateu

Escriptor i professor a la URL

sempre s'ha cregut una mica més espavilat del que en realitat és. Això l'ha portat a encadenar actituds patètiques amb iniciatives inviables, i des de fa aproximadament un quart de segle. L'any 2000 va assolir que el Parlament europeu li acceptés una petició per promoure una investigació sobre la suposada vulneració de drets d'aquells ciutadans catalans que utilitzen el castellà com a llengua habitual. Al setembre, l'italià Vitaliano Gemelli es desplaçà a Catalunya amb la intenció d'analitzar una situació que, segons la versió de Vidal-Quadras, resultava "insostenible" i gairebé dramàtica. Encara riu ara. Aquest *happening* va contribuir a transformar Vidal-Quadras

en un tipus tòxic a qui tothom evitava. El seu pas a VOX, de fet, només resulta intel·ligible apel·lant a aquesta clau. Fa uns anys suggeriria que a Catalunya s'esdevenen coses que recorden l'Ulster de la dècada dels 70, i ara insinua que Espanya es troba arran de l'abisme a causa del mateix problema. Aquest és l'objectiu a curt termini, evidentment. L'objectiu a llarg termini, de ben segur, és força més complex i ambiciós: llàstima que ja té 70 anys, no 35. La majoria de dirigents del Partit Popular a Catalunya sempre s'han desvinculat prudentment, però també ambigüament, de les iniciatives de Vidal-Quadras. El més beneficiat (i posteriorment perjudicat) per aquest assumpte, per cert, fou Josep Piqué. L'any 2000, Vidal-Quadras va afirmar que la seva denúncia davant del Parlament Europeu no tenia res a veure amb el Partit Popular, ni tan sols amb la seva condició d'eurodiputat, sinó amb l'entitat Convivència Cívica Catalana, fundada i liderada, curiosament, per ell mateix. Heus aquí tot un estil!

Jaume Sastre o l'art de tancar files

Sebastià Alzamora

Escriptor

Vaig tenir el plaer fa uns dies de saludar i conversar amb Jaume Sastre, el professor de llengua i literatura catalanes que s'ha posat en vaga de fam a Mallorca amb l'objectiu d'obligar el president Bauzà amb el col·lectiu docent illenc, que ha patit el curs escolar més difícil, estèril i surrealista de la seva vida per culpa de la imposició d'aquest esguerro educatiu anomenat TIL. En el moment d'escriure aquestes línies fa 29 dies que Sastre manté la seva vaga de fam i, com calia esperar

coneixent el personatge Bauzà, el president encara no s'ha dignat a dir-li ni ase ni bèstia. Del PP balear i del seu entorn mediàtic sí que han sorgit respostes: insults i amenaces, per variar. Però Sastre sí que ha rebut i rep el suport de tota la resta de la ciutadania que no està fanatitzada ni venuda als deliris totalitaristes d'aquest Govern d'obcecats que ens ha tocat patir: des de l'Assemblea de Docents fins al prior del monestir de Lluc, des dels ex-presidents Francesc Antich i Cristòfol Soler fins a l'Obra Cultural Balear, des del sempre admirable Jaume Santandreu (que acull la protesta de Sastre a Sa Casa Llargà) fins a milers de persones d'aquestes que se'n diuen anònimes que senzillament se senten repugnades i agredides en la seva dignitat per les polítiques lingüicides, culturicides i antisocials de l'executiu de José Ramón Bauzà (com va

quedar palès a les eleccions europees, en què el PP va perdre més de cinquanta mil vots respecte als anteriors comicis europeus, i més de cent vint mil en comparació dels autonòmics).

Vaig trobar Sastre serè, tranquil i confortat, lluny de la imatge diguem-ne revoltada que alguna vegada havia tingut d'ell i que en alguna ocasió, ho he de confessar, ens havia distanciat. Era la primera vegada que parlàvem en persona i només puc dir que espero que en vinguin moltes més, perquè va ser un plaer. Vam convenir que ja hi haurà temps per a discrepàncies i discussions de tota mena, però que ara és moment de tancar files: pel país, per la llengua, per la cultura i pel futur i la decència de tots nosaltres. I això és el que ha fet Jaume Sastre amb la seva vaga de fam: marcar el pas per al necessari tancament de files. Gràcies.